Мал. В. ГЛИВЕНКА

ВИШИВКА ГЛАДДЮ

перець

№ 11 (526). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1964

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

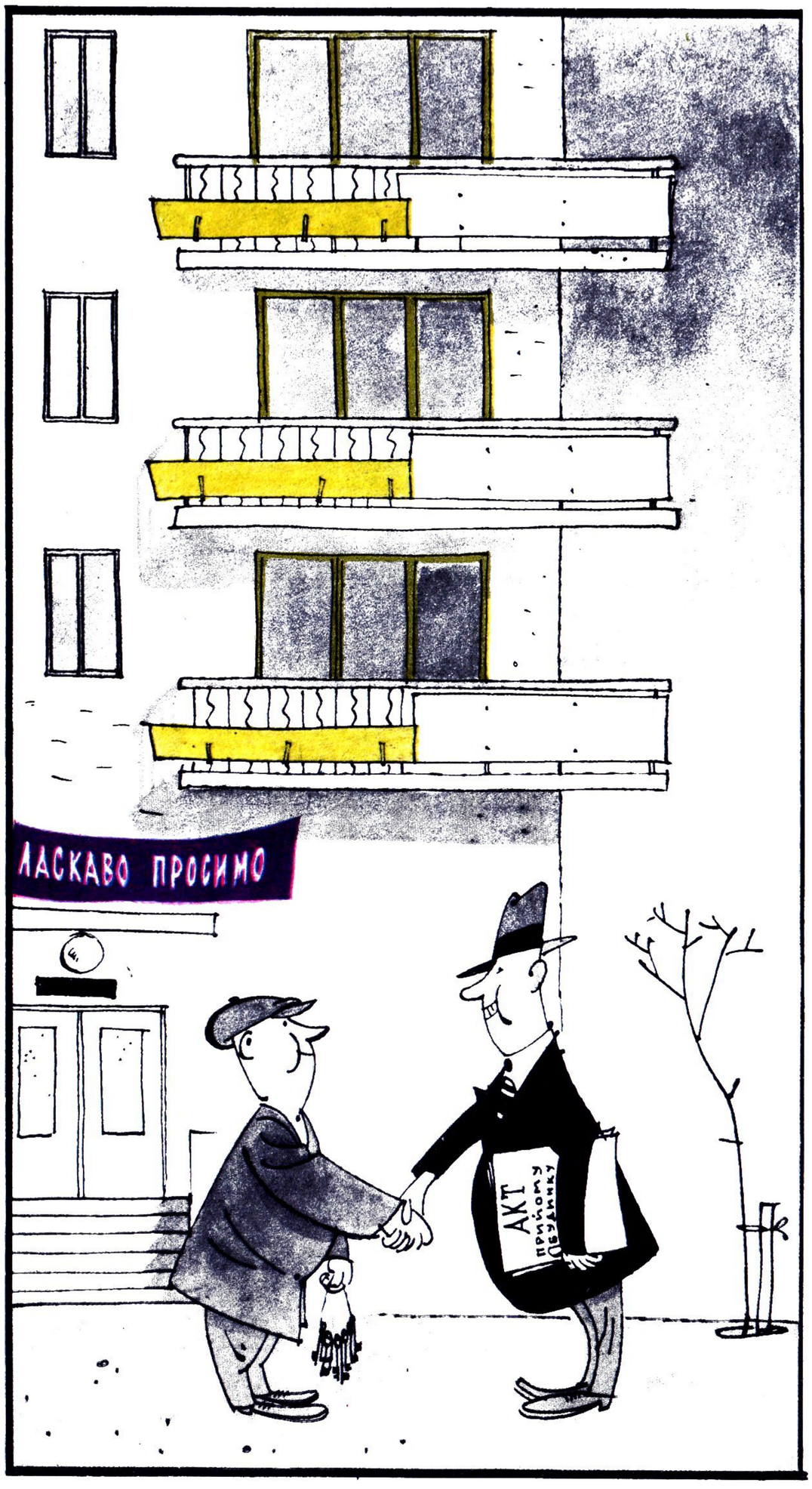

Будинок здали.

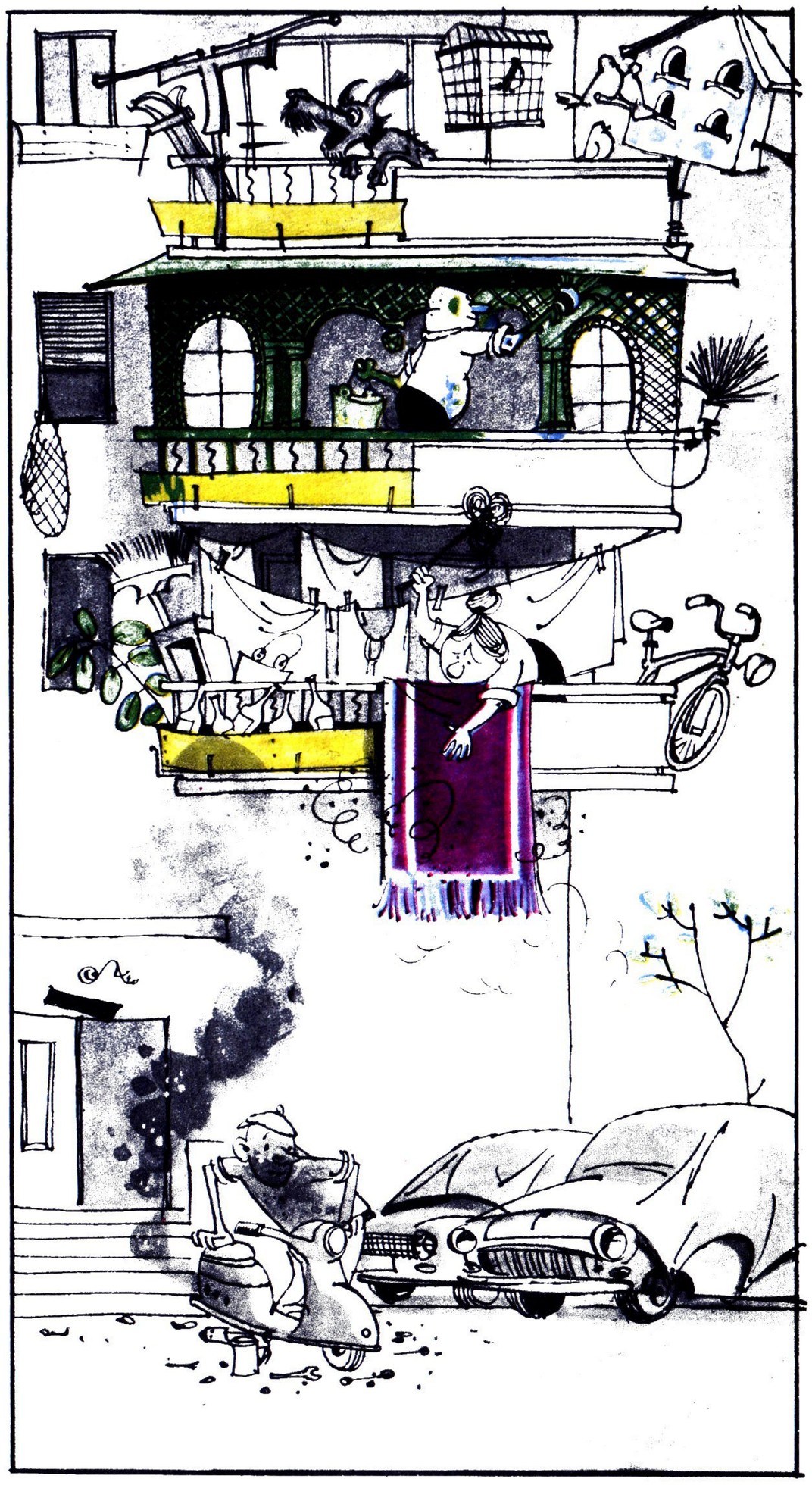

Будинок заселили.

РЕВІЗІЙНА СУЄТА

perec-ua.
perec-ua.

Київський раднаргосп видав постанову. У ній ішлося про те, що бухгалтерії управлінь занедбали внутрівідомчий контроль. Головні бухгалтери управлінь негайно ж засіли складати плани-графіки проведення документальних ревізій.

Де, коли й кого ревізувати — було ясно. Але де взяти ревізійний апарат, якого немає в управліннях?

— А це дуже просто, — пояснили начальникам управлінь. — Беріть, скажімо, головбуха клавдіївської фабрики і доручіть йому ревізувати броварську фабрику, а головбуха з Броварів командируйте в Клавдієво. І так далі...

Ця ідея була негайно, як кажуть, втілена в життя і викликала справжню бурю перехресних ревізій.

Місяць, наприклад, бушувала «буря» на Клавдіївській ткацькій фабриці. Потім в управлінні два місяці готували наказ про наслідки ревізії.

Наказ той метав громи і блискавки. «На фабриці, — писалося в наказі, — незадовільно поставлено контроль... Погано зберігається соціалістична власність... Незаконно списувалися нестачі... Створено штучні розходження у матеріальних цінностях...» тощо.

Дрож проймав керівництво фабрики — директора т. Леонову, головного інженера т. Рудешка та старшого бухгалтера т. Ярошек, доки дочитали той наказ до кінця. Дочитали, а потім ударили гопака: за всі гріхи кожен з них одержав персональне «зауваження».

Така велика внутрівідомча хмара породила малий дощ!

Такі ж ревізії по всіх своїх підприємствах провело й управління текстильної, трикотажної і швейної промисловості. Не відстало від інших й управління мебльової, деревообробної та паперової промисловості.

Тут ревізійна суєта закінчилася наказом «Про наслідки ревізії Київської мебльової фабрики ім. Боженка». Наказ на 4-х сторінках було розмножено у 70-ти примірниках для науки іншим. З наказу дізнаємось, що фабрика перевитратила 1283 кубометри сировини і напівфабрикатів деревини, 768 кубометрів фанери, 7,4 тонни нітропродукції, 19432 штук дверцят від шаф. Крім того, забраковано 87 тисяч штук ніжок до стільців та ін. А всього збитки становлять сто сімдесят тисяч карбованців.

— Які висновки зробили ви з цього наказу? — запитали в директора фабрики т. Регульського.

— Як які? — здивувався Микола Володимирович. — Я передав його головбухові.

А головний бухгалтер т. Брискін розводить руками:

— Ніякого наказу я не бачив. Ідіть до головного інженера.

А головний інженер т. Яремчук наказ загубив і не признається...

Справжня тобі ревізійна суєта суєт і ніякого справжнього внутрівідомчого контролю!

М. МАСЕНКО.

ОДНА НОГА — ТУТ, ДРУГА — ТАМ

«Зайшла я оце недавно в нашу заводську бухгалтерію, — пише нам нормувальниця Новокраматорського машинобудівного заводу, — мене запросили сісти, стільця підсунули. Я й сіла, бодай не сідати. У ту ж мить опинилася на підлозі. Стілець роз'їхався на всі боки. Працівники бухгалтерії заметушилися: хто висловлює мені своє співчуття, а хто лається: «Бісові стільці! За що тільки гроші беруть!» Виявляється, це вже не перший такий випадок. І — не останній. У цьому я переконалася через кілька днів, коли на моїх очах на підлогу впала наша табельниця. І теж стілець роз'їхався — половина в один бік, половина — в другий. На уламках стільця я прочитала: «Управління промисловості місцевого підпорядкування Закарпатського облвиконкому, Великоберезнянський райпромкомбінат, сорт 1-ий». І людині відразу ж полегшало: упала вона не з якогось там дзиглика, а з бракованого стільця першого сорту!»

А от що нам пишуть про табуретки — продукцію Шполянської мебльової фабрики (Черкаська область). Сідати на ці табуретки не рекомендується: не держаться вони на своїх ніжках, роз'їжджаються на всі боки. Шполянська школа робітничої молоді повернула назад на фабрику куплені браковані табурети. А фабрика їх назад школі повернути не хоче. Соромиться директор фабрики т. Мліївський з своїм браком назад до школи потикатися.

І повернути школі гроші, одержані за ті табурети, теж чомусь соромиться.

Бувають же такі сором'язливі бракороби!

СКОРОХОДИ ПОТОМИЛИСЯ

На Київській взуттєвій фабриці № 1 шиють полуботки, та не прості, а скороходи. Дуже швидко ті полуботки повертаються на фабрику. Не встигне директор т. Тарасюк помахати їм ручкою, як шлях уже курить у зворотньому напрямку.

Недавно фабрика відвантажила 928 пар такого взуття в Суми. Аж гульк — усі 928 пар знову вдома, та ще й з листом від сумських експертів: мовляв, краще б ваші скороходи та були всюдиходами. Щоб вони не лише по базах товклися, а й до магазинів доходили і у люди йшли. Але до цього, як бачите, справа не дійшла, бо хоч сорт і перший, та якість найостанніша. Ваші полуботки міг би носити хіба факір, який призвичаївся ходити по цвяхах. Адже цвяхи в них не загнуті і стирчать з підошви...

Не сподобалася така рецензія директорові фабрики т. Тарасюку. Не сподобалася вона і начальникові ВТК т. Гриненку. Та й інженер по якості т. Кислюк від неї скривився. І давай вони ті полуботки по комісіях та по експертизах ганяти...

А полуботкам що? Їм після всіх мандрів теж відпочити хочеться! От вони й притопали на нашу виставку у повному складі.

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

НЕБЕЗПЕЧНІ ЛІХТАРИКИ випускає Львівський завод металовиробів. Ліхтарики розпадаються на окремі деталі, залишаючи на руках необережних покупців порізи. З цієї причини не дозволяється дарувати такі ліхтарики дітям до 16 років. Засвічувати їх рекомендується лише в присутності досвідченого лікаря.

ПІВСОТНІ ГОСПОДАРСЬКИХ СУМОК першого сорту надіслала Київська шкіргалантерейна фабрика № 5 на базу «Київгалантерейторгу». З усього видно, що коли ці першосортні сумки кроїли, то міряли їх пальцями, а шити доручили дальтоникам. Наприклад, прокладка денця коротша від довжини сумки на 13 см., а колір прошивки «блискавок» буває який завгодно.

Цікаво, які виробничі дефекти тримають у резерві фабричні бракороби для другого та третього сортів?

ВІД ПІЖАМИ РУКАВИ надійшли у продаж з Львівської фірми «Маяк» (місто Городок). Одержали партію тих піжамних деталей на Мелітопольській міжрайбазі облспоживспілки. Рукави продаються разом з піжамними штаньми. На випадок чого, їх можна використати, як запасні холоші. Наші експерти вважають, що рукави без піжам — перший крок до виробництва рукавів від жилеток.

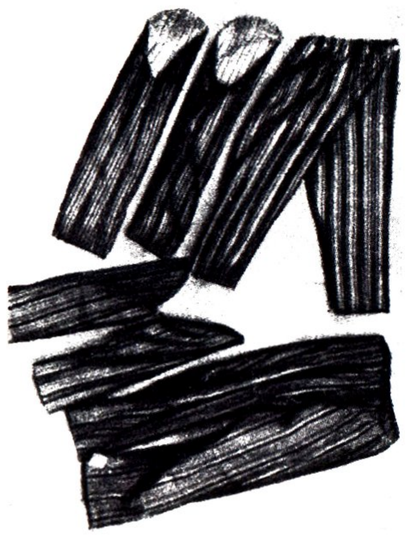

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

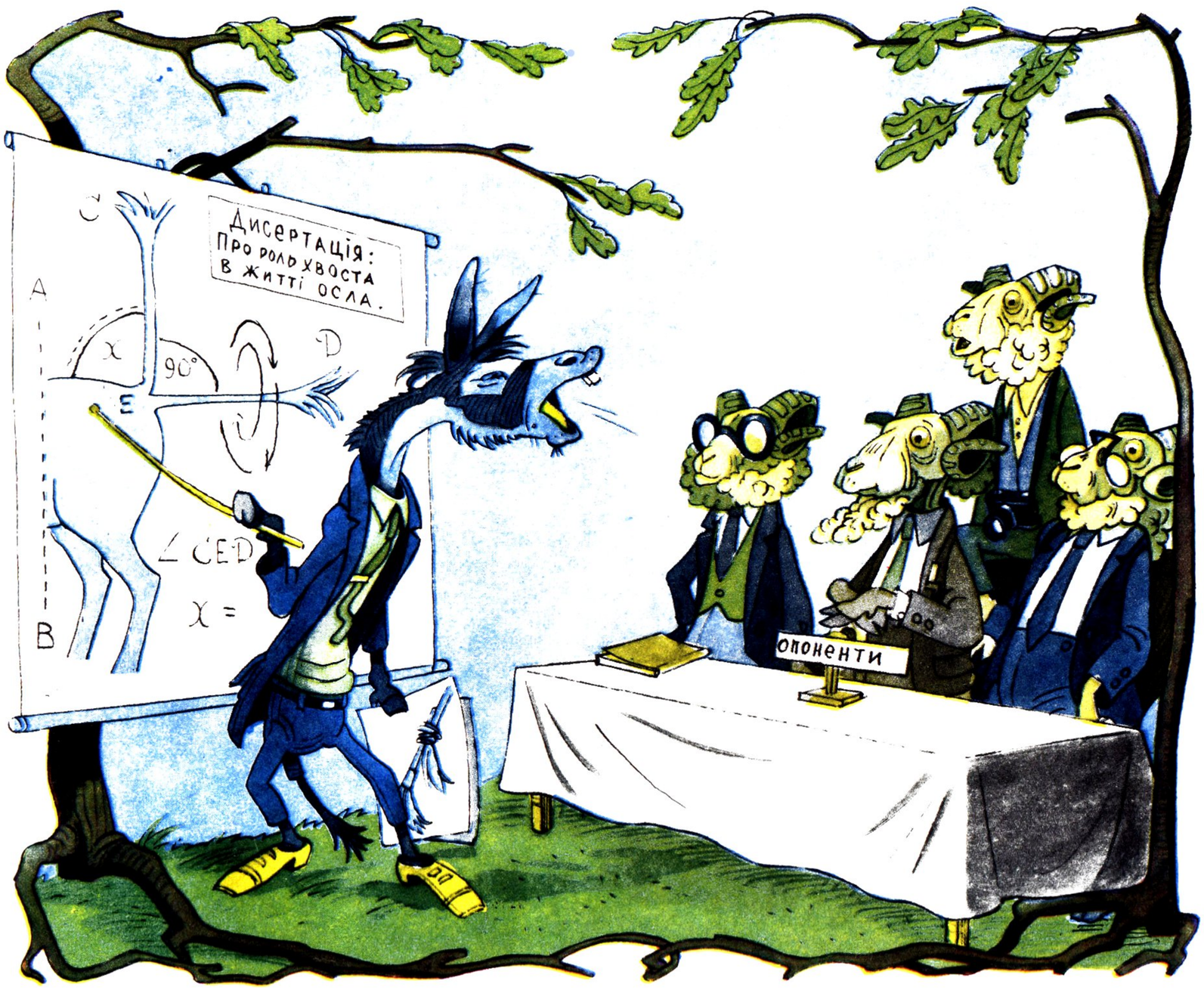

Яке їхало, таке й здибало.

„А бога як дражнять?.."

Вітром холодним
Пробрало отця:
Хильнув після бані
Він кухоль пивця.

Хвороба не знає,
Святий ти чи ні:
Дивись, не вберігся, —
І косить на пні.

Ледве доплівся
Додому отець.
Матушці встиг
Проректи лиш: «Кінець...
Всевишній у лоно
Своє вже зове»...

Матушка плаче!
Не плаче — реве...

Парила ноги
В воді з кізяком,
П'яти натерла
Гірким часником.

Та все це даремно —
Блідий, яко мрець,
Охає, стогне
В гарячці отець...

Мерщій до лікарні
Біжить попадя:
— Врятуйте отцеві,
Молю вас, життя!..

Не ангел од бога,
А в ту ж таки мить
«Швидка допомога»
До батюшки мчить...

Обстукали спину,
Шукаючи вад,
Примусили «акнути»
Тричі підряд.

— Грип, — встановили, —
Минеться... Лишень
Візьміть стрептоцид —
Три пілюлі на день...

За три дні оклигав
Отець Ваніфат,
У церкву посунув
(Було це до свят).

Одправивши службу,
«Святий» чоловік
Про зцілення власне
Казання прорік:

— Лежав я, миряни,
Вже майже в труні,
Та бог сам з'явився
І мовив мені:

«Потрібен ти дуже
На тверді земній,
Вертайся до пастви,
Заступнику мій!»

Аж раптом із гурту
Озвався Свирид:
— А бога як дражнять,
Чи не Стрептоцид?

Бо матушка вчора
Хвалилася всім,
Що він повернув їй
Хазяїна в дім.

Володимир ГАЛЮК.

м. Харків.

Про нього ходять легенди. Він усе вміє. Немає на світі такого чуда, якого б він не сотворив. Вам потрібна машина часу — будь ласка! Раз-два-три — і машина готова! Ви хочете опуститись на дно морське? Будь ласка! Ось вам ваш «Наутілус»!..

Я стою перед скромною вивіскою і вагаюсь. Невже по той бік її і справді живе легенда? Невже там і справді творяться чудеса?..

Несміливо переступаю поріг легенди і випалюю перше, що потрапляє на язик:

— Сконструюйте мені дирижабль!

Мені здається, що людина, яка сидить за столом, зараз викличе міліцію й упече мене на 15 діб за дрібне хуліганство

Але що це?..

Вона мило посміхається, лізе в кишеню, дістає цигарку й спокійно запитує:

— На скільки місць?

— Невже,— захоплено вигукую я,— ви дійсно беретесь? Ви ж ніколи не конструювали дирижаблів!

— А що ж тут такого? Ви читали вивіску — «Експериментальний завод»? Кожне замовлення для нас — експеримент. Чи ми робимо гайку, чи дирижабль, все доводиться починати на голому місці — з креслень, штампів, пристроїв.

— Але це ж страшенно дорого коштує!

— А нам що дорожче, то краще. Більше заробимо — більший вал буде. А перевиконання плану за валом — це, як ви догадуєтесь, преміальні.

— Отже,— зробив я припущення,— преміальні — це і є мета вашого існування?

— Що ви! — образилася людина.— Мету нашого існування чітко сформульовано в статуті підприємства: «Розробка й виготовлення нового та модернізація діючого устаткування для механізації праці на підприємствах служб побуту».

— Вибачте, але ж ви беретеся конструювати дирижаблі!

— Беремось.

— Яка ж це служба побуту?

— Ніяка.

— Чого ж ви беретесь не за своє діло?

— А вал?

Як догадується читач, розмова ця відбувається на якомусь підприємстві.

Уточнюємо. Не на якомусь, а на Київському експериментальному заводі Головного управління побутового обслуговування. Ми запитуємо, а директор заводу т. Крамськой відповідає.

Дирижабль — це наш художній домисел. Але факт залишається фактом. Завод, створений спеціально для полегшення праці людей, які нас обслуговують, виробляє що завгодно, але не для поліпшення побуту. З тридцяти трьох виробів, запланованих на квартал, лише два мають приблизне відношення до побутової механізації.

Зате виробничий діапазон місцевих експериментаторів просто приголомшує.

В асортименті тут усе: від штампа для виготовлення ляльок до кормоподрібнювача, від рольгангів до бункера для коксу.

І я раптом уявив собі, що сталося б, якби всі наші підприємства перестали виробляти те, що повинні, й переключилися на іншу продукцію. Прокатники, скажімо, почали б майструвати віники або щітки для натирання підлоги, у мартенах — смажити курчат для магазинів кулінарії, а кондитерські фабрики взялися б за механізований ремонт взуття.

Популярно виклавши ці думки директорові заводу т. Крамському, я почув од нього оптимістичну відповідь:

— Ми принципіально не проти побутової механізації. Але хай Центральне дослідно-конструкторське бюро Укрголовпобуту дає нам замовлення...

Ми переносимо наш діалог до Центрального дослідно-конструкторського бюро.

— Що ви, звідки ми візьмемо ті замовлення?! — вигукує головний інженер бюро т. Ходарковський.— Одверто кажучи, ми не зможемо... завантажити експериментальний завод...

Такого мені ще не доводилося зустрічати. Створене, щоб конструювати, конструкторське бюро раптом заявляє, що конструювати не може!

Пробую їх підбадьорити.

— Не такі ви вже й немічні,— кажу.— Креслити вмієте? Таблицю множення знаєте? Хіба кілька сот ваших інженерів не можуть винайти якийсь пульверизатор для фарбування взуття? Або пристрій для підклеювання підметок? А потім передати ті пристрої побутовим майстерням. Та це ж під силу навіть шкільному гуртку «умілі руки». Або візьміть майстерні металопобутремонту! Звичайні ключі до замків там і досі роблять так, як наші далекі пращури робили. Так само випилюють, виточують, пробують на зуб. А всі ці процеси міг би виконувати один верстак.

— Де ж його взяти?

— У заводському портфелі раціоналізаторських пропозицій! Проект такого універсального верстака ще 9 місяців тому запропонував заводський раціоналізатор. І ніхто з вас досі з пропозицією навіть познайомитись не встиг! Потрусіть той портфель! З нього на радість побутовим майстерням народиться ще й універсальний деревообробний верстат, який може одночасно виконувати сім операцій. Він наполовину б вирішив проблему механізації ремонту меблі. Цей верстат теж запропонував заводський раціоналізатор.

А скільки ще таких невирішених проблем у службі побуту? Справжня цілина! Що не копни— потребує втручання конструкторів...

Але конструктори та експериментатори зустріли мій монолог без ентузіазму. І зрозуміло чому. Адже далеко легше виробляти бункери для коксу та кормоподрібнювачі, які давно вже випускає наша промисловість, ніж сушити голови над новими приладами та пристроями, що не відомо, який ще дадуть прибуток.

Тоді постає питання: яка ж взагалі користь від згаданих експериментаторів, від того дослідно-конструкторського бюро?

— А ми що кажемо?! — радісно погоджуються конструктори. — Давно час і наше бюро і наш завод передати в іншу галузь. В хімію, скажімо. Там ми себе покажемо!

Експериментатори й конструктори творчо об'єднались і народили листа до вищої інстанції з вимогою «перекинути їх на хімію».

Що ж, хімія — діло хороше. Але хто ж тоді дбатиме про полегшення праці багатотисячної армії трудівників побуту? Може, хіміки кинуть свої пробірки і «перекинуться» до ремонтних майстерень та підприємств «на предмет» модернізації допотопних молотків?

А за що ж ви три роки грошики одержували? За те, щоб, нічого не створивши, в кущі сховатися?

Але це питання не турбує нікого на експериментальному заводі.

Не хвилює воно й Центральне дослідно-конструкторське бюро. А чого хвилюватися, коли виробничо-технічне управління Укрголовпобуту (начальник т. Мамоненко) їм регулярно премії видає.

За що?

Як казав поет, воно його за муки полюбило. Безплідні муки творчості...

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Ю. ЮЗЕФ

ЗЛОМЩИК

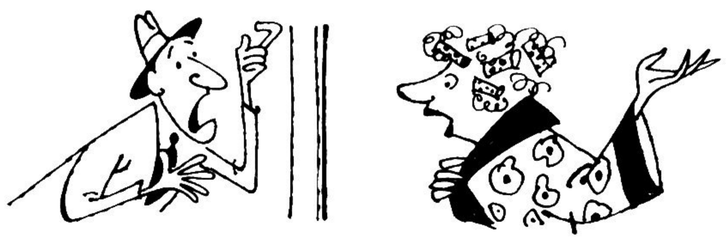

Того вечора в нас були збори, і я трохи затримався. Годині о дев'ятій я дістався до дверей своєї квартири і, понишпоривши по кишенях, з прикрістю виявив, що загубив ключ.

— Добре, що квартира комунальна. Інакше довелося б цілу ніч під дверима стовбичити, — подумав я і подзвонив.

— Хто там? — почувся за дверима голос пенсіонерки Карашінь.

— Це я, сусідко. Відчиніть, будь ласка. Я загубив ключ.

— Хто це — я?

— Та Калнинь. Невже ви мене по голосу не впізнаєте?

— Не верзіть дурниць! Калнинь порядна людина і так пізно не вештається.

— Відчиніть двері, якщо не вірите! — Ситуація починає забавляти мене. Тому останню фразу я вимовив жартома і тоном нижче.

— Відчинити двері?! І не подумаю! Ви не Калнинь! У Калниня тонший голос.

— Згляньтесь! Якщо хочете, я вам крізь щілину у дверях паспорт просуну.

— Паспорт ще нічого не означає. Може, Калнинь десь його загубив.

— Годі жартувати! — Патякання сусідки починало дратувати мене. — Я хочу спати, чуєте?

— То йдіть додому і спіть!

— Голубонько! Я вже з півгодини тверджу вам, що я Калнинь, що живу тут — у третій квартирі. Зрозумійте ж нарешті!

— Не кричіть. А зчините галас, я викличу міліцію!

— Міліцію? Чи ви часом трохи не той...

— Грубіян!..

— Ну, гаразд. — Збагнувши, що справа повертає на серйозне, я вирішив змінити тактику. — Прошу пробачення, товаришко Карашінь. Я й справді трохи погарячився... Покличте, будь ласка, товариша Пікітиса!

— Годину тому він виїхав у відрядження.

— Тоді хай підійде його дружина.

— І не подумаю кликати заміжню жінку на теревені з незнайомим мужчиною!

— У-у-у! — сердито, вовком завив я. — Тоді покличте когось із родини Бубуль з четвертої квартири!

— Вони сплять!

— Розбудіть їх!

— О ні! Досить того, що ви мене розбудили!

Даремно намагався я вблагати сусідку відчинити мені двері. Кінець кінцем, довелося піти до двірнички.

Десь так годині о другій ночі ми знайшли запасний ключ, і я, вкрай стомлений, увійшов до своєї квартири, швиденько роздягнувся і пірнув у ліжко.

Проте заснути мені не пощастило. Незабаром до мене увійшла Карашінь і почала розповідати, що кілька годин тому якийсь пройдисвіт, що називав себе Калнинем, намагався зламати двері і вдертися до її квартири.

Переклад з латиської.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— У мене в кожному вулику по сім'ї живе.

НЕ СИДЯТЬ БЕЗ ДІЛА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

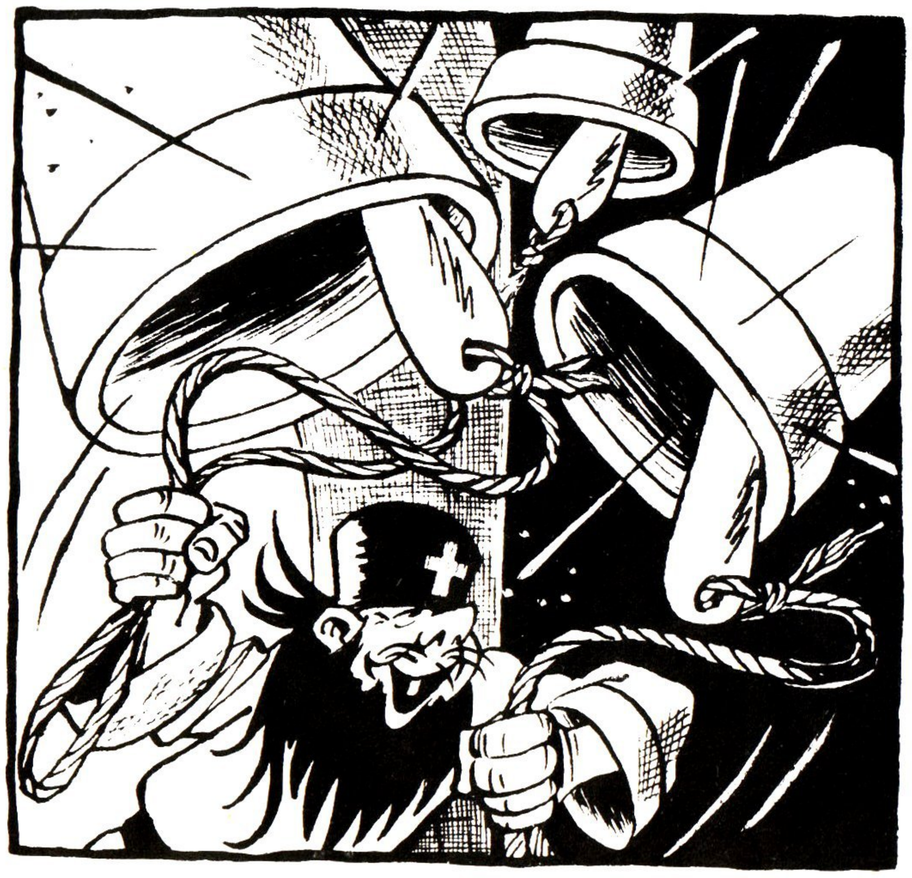

Слухали...

Ухвалили...

Василь БОЛЬШАК

АНТИДОТ

МІСТЕРІЯ-БУФ

НА ТРИ ЧАСТИНИ З ЕПІЛОГОМ.

Частина перша

Ще на фронті ми з Андрієм потоваришували. Скільки води з того часу витекло з Дніпра в синє море, а не забуваємо один одного. Я живу в Березані, Андрій — у столиці, але це не заважає нам спілкуватись. Щороку я на іменини Андрієві їжджу. Та й так не забуваю товариша.

Іде мій березанський знайомий у столицю на тижняку, пишу записочку другові: «Андрюшо, прийми, як рідного, мого земляка. Він лави не засидить, ліжка не залежить. На якийсь тиждень всього». Або батько студентку везе на екзамени. «Андрюшо, друже! — пишу я в записочці. — Як у гуртожитку не буде місця для Каті, то ти вже по-дружньому... Катя — троюрідної сестри племінниця, сам розумієш... З привітом Вася. А ще кланяється Дуся. Вона збирається теж у Київ, тижнів на два. Твій друзяка фронтовий...»

А що вже радий Андрюша, як приїде хто з Березані, не знає, де й посадить, де й положить, які й слова говорить. Особливо його жінка Тракторіна.

Ага, колись такі імена давали — Діамара, Бісектриса, Асиміляція. Тепер, правда, не модні вони. Жінку Андрій кличе просто Інна, а перша половина «Трактор» тільки в паспорті й збереглася. Правда, деякі злоязичники позаочі так і називають її — Трактор. Це, мабуть, за статуру її звабну. Справді, як іде Тракторіна, то й земля під нею вгинається. Ще б пак, більше центнера важить її фігура. А колись же бігала на кросах, стрибала на спартакіадах, кидала ядро на змаганнях. Зараз навіть важко уявити Тракторіну спортсменкою. А була ж. Пам'ятаю її портрет у фізкультурному журналі. Круті стегна, налиті плечі. Чимало задивлялося на того портрета в журналі. Одбою не було од листів. Один солдат так висловився в листі про красу Тракторіну: «У нашій роті дуже сподобався ваш прибор організма». Справді, фігуриста була жінка мого друга. Тепер уже не те, не той прибор організму.

Вибачаюсь, я одхилився од головного. Іду я в столицю, до свого друга фронтового, на іменини, з Дусею своєю. А іменини в їхній організації проводять просто в конторі, такий звичай у них. У кабінеті начальника управління. Кабінет нічогенький собі, як нашого півклубу. І люду зібралося чималенько.

Ми з Дусею трохи запізнилися і застали гульню на всіх парах.

— Це, товариші, — каже іменинник,— мій фронтовий друг Вася Скромненький.

Ну, оплески були, які потім переходили в овацію.

— А це,— кажу,— моя законна, Дуся тобто, а по-нашому, по-березанському — Явдошка.

Знову овація — усі ж уже «на взводі», може, нас прийняли за родичів начальства.

Включились і ми в гульню. Цікаво було! Один п'яненький і глухенький гуляка намагався перекричати всіх і проголошував тост:

— За дружбу, але не тільки з великими діапузонами.

Двоє вихвалялись своїми тещами, які вони, теші, добрі та які лагідні. Один був лисий, як коліно, в другого, навпаки, на голові було багато волосся, воно, волосся, майже весь лоб зайняло, аж до брів добралось.

— У мене така, що голими руками желудочний сік дістане,— вихвалявся лисий гість.

— От-от-от-от. І в мене — Антонів вогонь. Або, як ви кажете, гангрена, — охоче погоджувався той, що мав багато волосся на голові.

Як цікаво побути серед грамотних, вчених людей! Це не те, що в Березані.

А тут зовсім інший коленкор, немов чоловік і випив, а виду не подає, ще й розумну раду радить. Отой лисий, як бубон, каже:

— Коли двоє кажуть: ти п'яний — лягай спати.

— Правильно, — підтримує лисого той, у котрого волосся аж до брів добралось.— Хай чорт робить з нас ганчірку, а не кинемо пить горілку.

Весело було на Андрієвих іменинах. Багато побачили, розумних людей наслухались.

Частина друга

Наступного року я знову приїхав на іменини. Я вже не запізнювався. Андрій, як завжди, радий був, радий. Але й заклопотаний.

Гуляли вже не в кабінеті керуючого, а в холі, такому, як наш сільський клуб. Як сідали за столи, я помітив — куди більше люду зійшлося, аніж торік. Розширили їхню контору, мабуть?

Хотів запитати, але тут почалися тости.

Виступав перший, як і годиться, керуючий. Говорить про мого друга так, немов Андрій оце тільки з міжпланетної подорожі повернувся. І розумний Андрій, і талановитий, і робота в його руках кипить. Тракторіна щепоче мені на вухо в час тосту: «А недавно догану вліпив Андрію. Анігдот!»

Притихли за столами гості. А потім враз загомоніли. Інші тости пішли. Славили керівника управління — який він розумний, який талановитий, і робота в його руках кипить. І дружина в нього, виявляється, і розумна, і талановита... Що значить бути дружиною отакого чоловіка. Потрібна біля нього і сама блистітиме, як золотник.

І жінки городські добряче пили. Я думав— тільки в нас, у Березані, хилять вони. Аж і тут не минають жодної чарки. То й веселі стали, і дотепні, і розумні.

Одна фігуриста дама років за сорок, як Тракторіна, іржала на весь хол, реготала тобто, і кричала басом:

— Дєвочки! А він — неотрєзвімий.

— Хто це? — таємниче перешіптувалось жіноцтво.

Фігуриста дама реготала басом і показувала на гостя, теща якого голими руками може желудочний сік діставати.

Весело було нам. Правда, Дуся усю ніч кидалась уві сні і белькотала сонно:

— Дєвочки! А він — неотрєзвімий.

Як повставали вранці, я поцікавився неспокійним сном своєї жінки.

— Тобі, може, сон поганий снився?

— Не кажи,— зітхає Дуся. — Снилась усю ніч теща отого лисого. Немов вона в мене хотіла голими руками желудочний сік дістати.

Посміялись з тієї тещі. Я цікавлюся:

— А чого на іменинах багато люду було?

— Всі наші, з управління прийшли. Нормально,— пояснив друг.

— Але ж торік куди менше? І помістились в кабінеті?..

— А-а,— усміхнувся мій товариш. — Ти не в курсі... У нас недавно скорочення штатів відбулося. Ну, от....

— Анігдот, — резюмувала Тракторіна. І нічого було додати до того резюме.

Частина третя,
вона ж і епілог

На третій рік я приїхав, як завжди, на іменини друга в його контору. Але Андрія не застав.

— Вони гуляють іменини, — пояснив швейцар. — А ви, случаєм, не з Березані? І вас кликали. У ресторані «Динамо» вони. Увесь ресторан закупили.

— А чого в ресторані? Торік ще в холі всі помістились!

— А у нас недавно друге скорочення штатів произошло, — солідно відповів швейцар.

— Анігдот, — тихо прошептав я Дусі, але швейцар почув.

— Спішіть у «Динамо», бо прийдете на потрушені груші. Знаєте, скільки там сьогодні люду?! Буде вам анігдот.

Поспішили ми. Іду я собі та й думаю. А що, як буде третє скорочення штатів? Де тоді іменини справлятимуть Андрій? От вопрос...

— Не плач, ось тобі зайчик, ось тобі кулька...
— Не хочу, мені ясла потрібні...

— Я роблю тобі 301 серйозне попередження.

ГУМОР НАШИХ ДРУЗІВ

Малюнки з гумористичних журналів: «ВОЖИК» (Мінськ), «ДАДЗІС» (Рига), «КІПЕРУШ» (Кишинів), «КІРПІ» (Баку), «НІАНГІ» (Тбілісі), «ПІККЕР» (Таллін) та «ЧАЯН» (Казань).

— Ну й нахаби ж ці миші!..
І куди дивиться громадськість?!

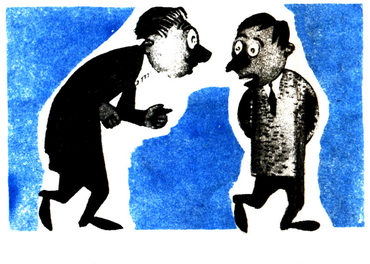

— Я написав критичну статтю на нашого директора.
— А хіба його вже зняли?

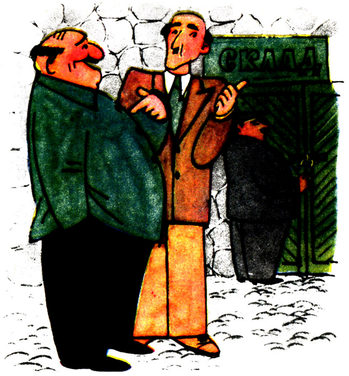

— Ви близько знаєте нового завскладом?
— Ще б пак! П'ять років в одній камері просиділи.

Коли в дурного начальника хитра секретарка.

Народні усмішки

НА РІЗДВО

Читав батюшка на різдво родословіє Ісуса Христа. Там говорилося, що Ісак родив Якова, Яків родив Юду, Юда Іоана і так далі. А одна літня жінка слухала-слухала, не витерпіла і закричала на всю церкву:

— Ах ти, бездстиднику, що ти там таке плетеш! Що ж тоді жінки робили, як чоловіки родили!

Надіслав М. І. БОРИЩУК
з с. Любомирки, Ровенської області.

ПЕРЕПЛУТАВ

— Піди, Сашко, в аптеку, — наказує мати малому сину, — купи мені за двадцять копійок гліцерину. Та дивись, будь чемним, як зайдеш, зачини за собою двері і скажи: «Добрий день, дядю аптекарю, дайте мені на двадцять копійок гліцерину, бо у моєї мами вавки в носі»... Пам'ятатимеш?

— Угу, — каже малий.

Прийшов він в аптеку і хотів повернутись, щоб зачинити за собою двері, а вони його як луснуть по п'ятах, бо в дверях була пружина. Відскочив малий і так зачепився за витирачку, що аж носом підлоги дістав. Зірвався він та й випалив одним духом:

— Добрий день, дядю гліцерин, дайте мені на двадцять копійок вавок, бо моя мама має аптекаря в носі.

Повідомив М. Г. ПЕЧКО
з м. Луцька.

ПОДИВИВСЯ

Батько з сином сіно вершили. Син подає, а батько вершить. Наклали високий стіг. Хоче батько злізти і гукає синові:

— Подай, сину, вірьовку! Та держи один кінець, а я по ній злізу на той бік стога.

Син, хоч і був дорослий, але ще не бачив, як батько по вірьовці лазить. Тільки батько почав злазити, а син думає, подивлюся, як батько злазить, і кинув вірьовку, забіг на другий бік стога та й каже:

— Казав злізу, а скочив, як опечений...

Повідомив Д. Д. ПРОКОПЕЦЬ
з м. Лубен, Полтавської області.

ДОБРА ЗАЙЧАТИНА

Ішов з полювання мисливець з пустими руками. Щоб перед жінкою не було соромно, зайшов він на базар і купив кроля. Дома в сараї обідрав його та й уніс до хати вже готового.

Жінка засмажила кроля. Сіли їсти, а вона все приказує: — От так зайчик — жирненький та смачненький, як курятинка. Може, ти і завтра принесеш такого?

А чоловік і каже:

— Та принесу, якщо грошей даси...

Повідомив П. В. ПОНОМАРЕНКО
з м. Кадіївки, Луганської області.

ЗДОГАДЛИВИЙ

— Хлопці, що там за гвалт?
— Та дурнів б'ють.
— Ой, треба тікати...

ДЕ ВЗЯТИ АВТОРИТЕТУ?

— Ну де ж мені того авторитету взяти? Напрокат не дають, у сусіда не позичиш, на дорозі не знайдеш.
— А ти його завоюй!
— Та що ви? Я мирний і смирний чоловік. Воювати не привик.

ЗАГАЛЬНИЙ ЗОШИТ

Першокласниця Олеся старанно виводила в зошиті каракулі. Брат побачив і кинувся до неї:

— Ой, що ж ти наробила в моєму зошиті?
— А хіба це твій? — здивувалась Олеся.
— Ну а чий же?
— А я думала... я думала... там написано, що то «Загальний зошит» — то це і твій, і мій.

Понідомин М. О. ПЛЕЦЬКИЙ
з м. Могилів-Подільська, Вінницької області.

ЯК У ВОДУ ДИВИВСЯ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— На який грець нам оці грибки, у нас же немає дітей?!

— Скоро будуть! Я в цьому переконаний.

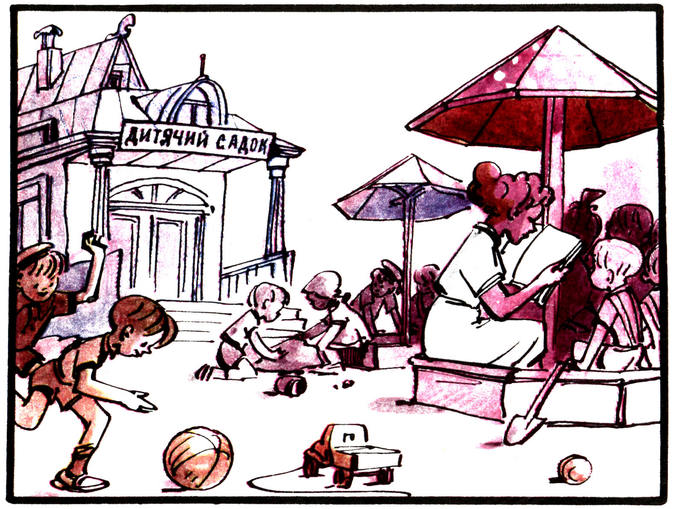

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колишній начальник дільниці № 10 тресту «Західукрвибухпром» Франк Петрович Станішевський (Житомирська область) сам собі «міну» підклав. Він підробляв різні грошові документи й підписи робітників, а гроші привласнював. Тривожний сигнал з дільниці про це ми передали Прокуратурі УРСР. Як повідомили нам з Прокуратури, «міна» вибухнула. Станішевський сів на лаву підсудних, а звідти пересів на 7 років у тюрму з конфіскацією майна.

На різні теми про їхні порядки

МАДРІДСЬКИЙ ЕСТЕТ

Лави іспанських літераторів недавно поповнились новим письменником, про існування якого не знали не лише в зарубіжних країнах, а й у самій Іспанії. Цього письменника було дуже урочисто прийнято в члени офіціального, дозволеного франкістським режимом так званого «товариства іспанських авторів».

Під звуки оркестру і вітальні промови у списки членів «товариства» було занесено ім'я Хаїме Де Андраде.

Щоб довго не розповідати біографії письменника, скажемо, що Де Андраде не справжнє прізвище, а літературний псевдонім. Справжнє ж ім'я нового жителя літературного Олімпу — Франко, Франсіско Франко.

Гадаєте, однофамілець іспанського диктатора, кривавого генерала Франко? Ні, це він сам! Власною персоною!

Виявляється, що на Франко здавна, у вільні від кривавих справ години, набігає натхнення. І він пише! Пише романи, пише п'єси, навіть кіносценарії пише.

Але переказують, що найулюбленішою темою автора є його спогади. Різне згадує в них генерал Франко. А найбільше про своє полум'яне кохання з Гітлером, про свої подвиги у громадянській війні в Іспанії.

Особливу увагу у своїх мемуарах «письменник» Франко приділяє екскурсам, так би мовити, в чисту естетику. Він навіть дає теоретичні розробки з різних проблем літератури й мистецтва.

Ось яного неповторного кацдилло послав бог Іспанії! Однією рукою іспанським патріотам голови рубає, а другою — естетичну базу під це підводить.

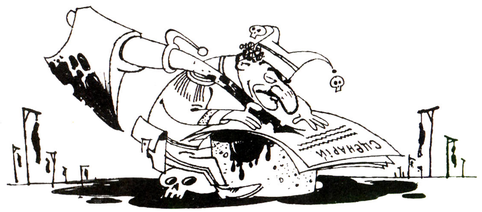

ДЕБАТУЮТЬ

У турецькому меджилісі дебати дедалі частіш перетворюються на кулачні бої.

В них депутати у меджилісі
Гризуться, як вовки у лісі.
По-їхньому «дебатувати» —
Це все одно, що «в морду дати».

МОЖНА НАЗВАТЬ...

Тижневик «Нью-Йорк таймс мегезин» опублікував статтю відомого професора політичних наук Сіракузького університету Майкла Регана, який пропонує відмовитися від «хибної теорії про народний капіталізм» і пропонує запровадити термін «капіталізм управлінців».

Старій акулі, хижій і зубатій,
Він пропонує іншу назву дати.
Можна назвать акулу і линком,
Але хижак лишиться хижаком.

Ю. КРУГЛЯК.

Коли на естраді чотири «жучки»

Це не кабінет психіатричної клініки і не молитовний будинок трясунів.

Це — звичайнісінький собі концертний зал.

І само собою зрозуміло, що глядачі, які прийшли сюди, теоретично мусять вважатися нормальними людьми.

Але на концерті квартету гітаристів «Бітлс» з міста Ліверпуля (Англія), як ви бачите, теорія різко розходиться з практикою.

Четверо пройдисвітів з гітарами, котрі скромно називають себе «жучками», виходять на естраду, і починається нечуване знущання з музики.

Рвучи струни, «жучки» самі ревуть на всіх октавах, імітуючи голос то недорізаного поросяти, то скаженого бугая.

Що робиться в цей час з публікою, можна зрозуміти, глянувши на ці фото.

Навіть загартовані звуками модерної «музики» модерні «музичні критики» на концертах квартету «Бітлс» самі нервово сіпаються і знизують плечима.

Чого тільки не буває у «вільному світі», коли цей світ звільняється навіть від здорового глузду!

НЕОПАЛИМА КУПИНА

Буває ж таке: живе собі людина, живе, діточок викохує, пузце відрощує, а тоді, глядь, візьме та й утне таке, що хоч танцюй. Отак і Михайло Микитович Максименюк — директор Смілянського цукрового комбінату, що на Черкащині. Жив собі, цукор виробляв, а тоді взяв та й напустив усякого бруду з комбінату у річку Сріблянку. За це Михайло Микитович хапонув заслуженого штрафу — 50 (п'ятдесят) карбованців. Та от лихо: хапонув, а платити не хоче! Вже й постанови йому надсилали, й нагадування різні передавали, і до «Черкаської правди» писали, та Михайла Микитовича не так-то легко підважити. Не хоче платити. Держава мене, мовляв, оштрафувала — держава нехай за мене й платить!..

Отак уперся обома ногами всемогутній директор і спокійнісінько сидить собі, мов та неопалима купина. Доки він так сидітиме, то не так уже й цікаво. Набагато цікавіше інше: коли саме Смілянська прокуратура насмілиться наблизитись до непристойного директора і витрусить з його власної кишені той штраф?

НІ ПУХУ, НІ ПЕРА...

Мисливці цього разу нехай вийдуть покурити, бо не про них буде мова. Йдеться про Сімферопольський птахокомбінат, який систематично не додає державі ні пуху, ні пера.

Чому не додає?

У погоні за «валом» птахокомбінатівці начисто забули деякі зоологічні поняття. В їх уяві курчата раптом перевтілились в поросят, качки — в овечок, а індики — в баранів. Від того на птахокомбінатівське подвір'я почала залітати всяка рогата й нерогата худоба. Поскільки ж обскубти, скажімо, корівчину набагато складніше, ніж обпатрати гуску, то відразу зменшилася продуктивність праці, збільшилася кількість прогулів, а замість пуху й пера полетіли роги й копита...

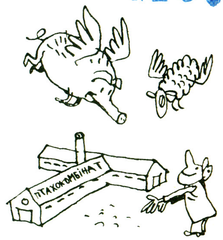

Тим часом, поруч працює справжнісінький, добре обладнаний м'ясокомбінат, який з одноаовним успіхом може упоратись як із ссавцями, так і з пернатими усього Криму. От і запитують люди: навіщо ж перетворювати бугаїв на півнів і тягти їх до птахокомбінату? Чи не краще перетворити птахокомбінат на цех м'ясокомбінату і нехай би він робив те, що йому належить.

ДРАМА В НОГАЙСЬКУ

Страшна драма розігралася нещодавно у селищі Ногайськ, Бердянського району, Запорізької області. За перевіреними даними, є навіть людські жертви у вигляді керівника Ногайського відділення «Сільгосптехніки» т. Смалтіна та головбуха т. Богдановського...

...Ні, тут не було ні урагану, ні виверження вулкану, ні спустошливого землетрусу. Стихійне лихо звалилося на бідолашну «Сільгосптехніку» не з високих гір, а з Бердянського райфінвідділу.

Запримітили райфінвідділівці жахливий криміна: означена установа ганебно розтринькала аж 2 (два) карбованці 40 копійок державних грошей! І не на якийсь там ресторан чи танцюльки, а на передплату... журналу «Перець»!

— А подати сюди Тяпкіна-Салтіна і Ляпкіна-Богдановського! — заволали завідуючий Бердянським райфінвідділом В. Кононенко та інспектор по бюджету Л. Іванова. — А стягти з них «незаконно витрачені» 2-40!..

Шановні В. Кононенко та Л. Іванова! Якщо вже вам так крутить у носі від «Перця», то надішліть, будь ласка, нам розписку рівно на 2 (два) карбованці 50 копійок. З них 2-40 ми перекажемо за потерпілих на ваш рахунок, а 10 (десять) копійок коштуватиме вам саме цей 1 (один) номер зловредного журналу. Бо, бувае, прочитаєте про себе на дурняка і тоді з вас не стягнеш...

ПРО ПОПА, СОБАКУ І ЧОРНОГО КОТА

Десь у нетрях українського Полісся, на річці Случ стоїть місто Сарни, Ровенської області. У Сарнах міститься така собі «Сільгосптехніка». У цій установі сидить керуючий Мирон Володимирович Кочмаровський, а по праву руку від нього клацає на рахівниці Микола Федорович Тихонюк.

А в Рокитному, Сарненського району, — «Заготльон» з директором Пилипом Михайловичем Тимощуком.

Так ось, на початку року 1961-го нашої ери візьми той «Заготльон» та й віддай той «Сільгосптехніці» свої ваги на ремонт. Там щось поворожили над згаданим механізмом і надіслали рахунок рівно на 29 карбованців 78 копійок. «Заготльон» чесно переказав згадану суму «Сільгосптехніці».

Але техніка, то діло дуже тонке. Таке тонке, що не встигли ще відремонтовані ваги зіпсуватися вдруге, як заготльонівці відчули, що з них вдруге злуплено 29 карбованців 78 копійок! Не витримав рокитнянський Пилип Михайлович — написав сарненському Мирону Володимировичу. Той люб'язно посміхнувся і звелів повернути ні за що взяті гроші. Було це вже наприкінці 1961 року. А в 1963 році «Сільгосптехніка» знову зідрала із «Заготльону» ту ж саму злощасну суму! Знову запручався Пилип Михайлович і знову гроші було повернуто. А потім знову зняли, а потім знову повернули... Одне слово, у попа була собака... І так ця цікава забавка сподобалася сарненським товаришам, що вони ще й досі наполегливо дратують ближніх своїх. А що ти зробиш з отим Кочмаровським і отим Тихонюком?

ПРОСИМО НЕ ЗАБУВАТИ...

Здоровенькі були, вельмишановний Георгію Юхимовичу! Із сьогоднішнім днем Вас, дорогий наш голова виконкому Харківської міськради! Одноголосно шле Вам вітальної листа не дуже численний, але згуртований загін працівників 39 відділення зв'язку міста Харкова, про яких Ви на сьогоднішній день трохи забули. А ще кланяється Вам керівництво Харківського Головпоштамту, якому Ви теж дещо наобіцяли, та на тому й заговіли.

Любий наш голово виконкому! Район наш Новоселівка таки маленький. Тут давно вже має бути три відділення зв'язку, а не одне. В тому ж одному — не приведи господи! Не те, що якийсь там телеграф чи телефон примостити, але й дихати ніяк! Снаги вже в нас немає. Ми, славні ваші листоноші, з ніг падаємо, бо раз у раз тягаємо такі торби з листами та газетами, що й пес не перескочить. І вже писали ми вам, писали, та все мов «на деревню дедушке...»

Тож іще раз земно вклоняємося Вам, вітаємо з тією погодою, що зараз, і просимо не забувати, що ми вміємо бити не лише поклони...

Від щирого серця, через нашого Перця новоселівські зв'язківці.

МОЖЕ, ОБІЙДЕТЬСЯ...

Чи можна з босоніжок зробити трактор?

Напевно, можна. Принаймні, цією проблемою захопилося зараз управління легкої промисловості Львівського раднаргоспу. Адже ж це саме воно примусило Коломийську взуттєву фабрику здати в утиль не більше й не менше, як сім тонн чорного металу. Та ще й суворо наказало: «Зобов'язуємо кожного п'ятого числа висилати звіт про надходження, витрати і лишки чорних металів». А де вони в дідька ті металеві лишки на взуттєвій фабриці та ще й у такій кількості? Ось, лишків «твердих шкіртоварів» і справді вже назбиралося понад сорок тонн. Але й подіти їх нема куди, і звітів про них ніхто не вимагає...

Кажуть, що віднині керівники фабрики вже цікавляться не тим, що виробляють їхні верстати, як самими верстатами. Вони уважно обмацують кожен із них і прикидають приблизну вагу кожного. Якщо один важить хоч тонну, то семи верстатів вистачить, щоб виконати план здачі металолому. Щоправда, є ще один вихід: узяти з купи шкіряних лишків добрячу ремінну і, не чекаючи п'ятого числа...

Проте, може, обійдеться й без цього.

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

ГОЛОВПУП

Добре мати діло з людьми військовими: глянеш на погони, і знаєш, з ким діло маєш. Гірше з людьми цивільними. Ніяких погонів вони не носять. Піди, розберись, що воно за діяч. А діячі, як відомо, трапляються різні. Наприклад — Яків Степанович Тимошенко.

Яків Степанович — бухгалтер Чупахівського цукрокомбінату, Охтирського району на Сумщині. Якось на його ім'я прийшла поштова посилка. Йому послали повістку. Прийшов Яків Степанович на пошту. Заповнює бланк. Пише, що пред'явив паспорт номер такий-то, виданий тоді-то...

— Покажіть, будь ласка, ваш паспорт, — просить працівник пошти Т.

Яків Степанович витріщує очі. Яків Степанович дивиться на поштарку так, ніби вона в нього попросила печеної криги. Яків Степанович каже, що він — Тимошенко. Невже вона не знає?

— Я головбух цукрокомбінату! — вигукує Яків Степанович. Але поштарка ще раз просить показати паспорт. Такої наруги головбух не може стерпіти.

— Не дам паспорта! — вигукує Яків Степанович. — Не покажу! — І, вибігаючи з пошти, уже в дверях погрожує: — Самі на квартиру мені посилку принесете! І пробачення попросите!!!

Але поштарка Т. посилки головбухові не понесла. І вибачатися не стала, бо не завинила ні в чому. Посилку віднесли два інших працівники пошти. Але Яків Степанович Тимошенко їм навіть і дверей не відчинив. От який принциповий товариш той, Яків Степанович!

А що, може, він і правий... Повинні ж працівники пошти знати, у кого паспорт вимагати. Одне діло — звичайна людина, і зовсім інше — сам головбух Тимошенко!

Правда, на лобі в нього це не написано. А треба було б написати...

І. ВІТЕР,
позаштатний інструктор-контролер Охтирського комітету партдержконтролю.
Сумська область.

Любий Перче!

Будь ласка, заглянь у с. Великий Коробчіїв та всип жару керівникам колгоспу ім. Димитрова.

Треба всипать жару, бо їх, як той казав, не припікає.

Уже, здається, й могло б припекти, бо пожежі на території колгоспу — не рідкісне явище. А от не припікає. Тому, видно, ніхто й не береться пожежну охорону в колгоспі налагодити. Пожежний інвентар літує і зимує тут просто неба в такому стані, що бодай і не казати, постійного чергування транспорту і людей для виїзду на пожежі нема.

Тож припечи, Перче, кого слід, бо хоч бувають тут пожежі, хоч горить, але ж треба, щоб комусь ще й нагоріло за це.

Є. КОЛОМІЄЦЬ,
інженер інспекції пожежного нагляду по Городоцькому району.
Хмельницька область.

Правління нашого колгоспу ще чотири роки тому вирішило занести на Дошку пошани керівників Полтавського виробничого комбінату облуправління культури. Занести за те, що вони дуже охоче і з великою готовністю взялися зробити для нас ту саму Дошку пошани.

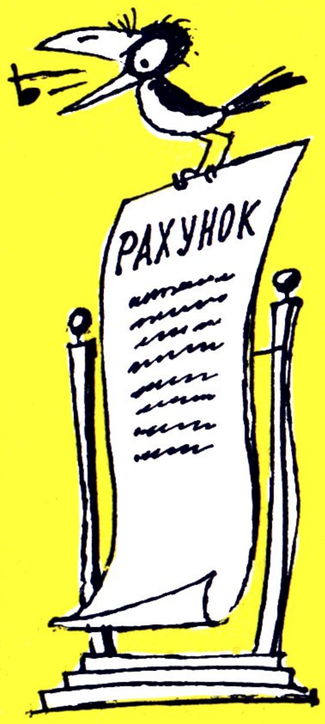

Та проходили зими і весни, минали літа, а робота далі розмов та обіцянок так і не посунулася ні на крок.

Замість Дошки пошани, ми й досі милуємося історичним рахунком від 14 жовтня 1959 року, який свідчить, що колгосп сплатив, а комбінат одержав 1929 карбованців 97 коп. (тоді ще в старих грошах).

Порадь, Перче, як нам бути? Куди дівати портрети керівників комбінату? Сподіваємось, що на твоїх сторінках знайдеться вільне місце, щоб воздати їм належне.

І. ЖАЛІЙ,
секретар парторганізації колгоспу «Заповіт Леніна».
Полтавський район.

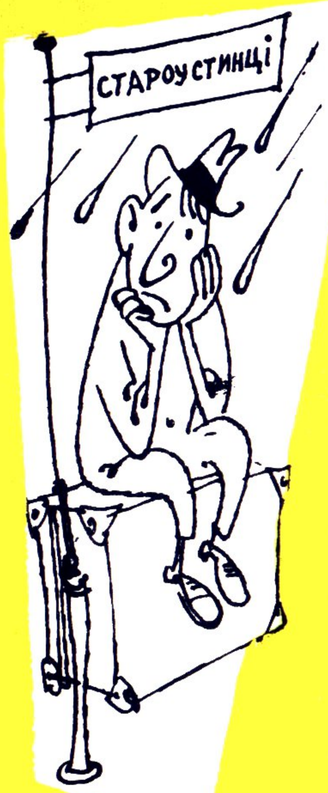

Хочу з тобою передчасною радістю поділитися — Козятинське відділення Південно-Західної залізниці схвалило нашу пропозицію відкрити у приміщенні колишнього роз'їзду на залізничній зупинці Староустинці зал для пасажирів. Про це нас і редакцію газети «Вінницька правда» ще в січні минулого року навіть листом повідомили. Звідси — й радість наша.

Усе, як бачиш, добре. Одне тільки погано: у Козятинському відділенні, видно, думають, що та радість наша, як то кажуть, — безмежна.

Поясни ж їм, Перче, що це не так, що ми уже досить натішилися їхньою відпискою, що пора б уже нас не тільки обіцянкою, а й ділом потішити — зал відкрити.

А. СТАВНІЙЧУК.
с. Староустинці,
Погребищенського району,
Вінницької обл.

Пошукай у себе в архіві і ти знайдеш там відповідь аж двох організацій на одну нашу скаргу.

Скаржилися ми на директора Гутянського лісгоспзагу (Богодухівський район, Харківської області) т. Маловічка, який ще в 1962 році спустив із ставка воду і знову заповнити його водою не поспішає.

14 травня 1963 року директор лісгоспзагу т. Маловічко листовно повідомив тебе, що «навесні 1964 року ставок буде заповнено водою і зариблено». Про це ж написав 11 червня 1963 року і заступник начальника Харківського обласного управління виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів т. Мащенко. А тепер, коли весна 1964 року вже минула, пишемо й ми. Повідомляємо тобі, що до роботи по відновленню ставка ніхто й досі не приступав. Болото залишилося болотом. І як кумкали, Перче, в ньому жаби торік і позаторік, так і тепер кумкають.

Хором співають вони славу своїм опікунам — тт. Маловічкові та Мащенку, які, видно, добре вміють заливати, та тільки не ставки.

КОЛГОСПНИКИ
(14 підписів).

Колгосп «Іскра»,
Богодухівського району,
Харківської області.

ПЕРЧАНСЬКІ ТУРИСТСЬКІ МАРШРУТИ

Цього року тисячі любителів мандрівок побувають, звичайно, в Криму. Багато з них пішки відміряють десятки кілометрів по ялтинській набережній.

Ми не збираємося описувати цього широковідомого маршруту у два кінці вулиці. Ми хочемо звернути вашу увагу на стежки гірської частини Південного Криму.

Добиратися туди найкраще через Житомир, Полтаву, станцію Самойлівку, а далі — як завгодно, аби в Крим потрапити.

Хоч доведеться так зробити, зате це дасть вам змогу відвідати **ЖИТОМИРСЬКИЙ РОЗПЛІДНИК** мух та гризунів (фото № 1).

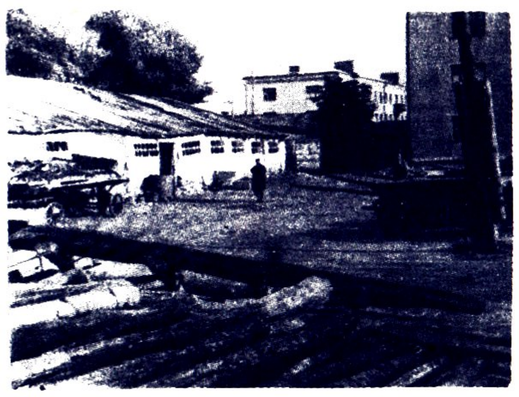

Знаходиться він по вул. Леніна, в центрі міста, на подвір'ї нового будинку № 22. Офіціально іменується конюшнями Житомирського міськхарчоторгу, очолюваного т. Савчуком.

Він часто згадується у рукописній літературі. Зокрема, в численних скаргах та заявах мешканців будинку № 22, в актах міськсанепідстанції, а також у постанові Житомирської міськради від 14 травня минулого року про поліпшення санітарного стану міста.

Паперу, як бачите, переведено чимало, а перевести конюшні з центра міста, як про це пишеться у згаданій постанові, на спеціально відведене для них місце т. Савчук не дуже поривається.

У Полтаві полюбуєтеся **ШТУЧНИМ ОЗЕРОМ**, що розкинулося в усій своїй красі посеред вулиці Шевченка (фото № 2).

Створене воно минулого року надмірними стараннями полтавських шляховиків при пасивному сприянні облспоживспілки. Заходившись асфальтувати вулицю, шляховики заодно пошкодили тут каналізацію двох 80-квартирних будинків облспоживспілки. З труб усе потекло на вулицю, і створилося оте озеро.

Дороговказом до озера служить специфічний запах.

ЯСКРАВІ ЗРАЗКИ МИСТЕЦТВА халтури (фото № 3) ви можете побачити (а, якщо вистачить мужності, то навіть і придбати за певну мзду), подорожуючи у поїзді Київ — Харків.

Продукуються ці витвори методом фоторепродукції з пошленької імпортної фотографії, на якій ви-

пещений, прилизаний жевжик і така ж дівиця демонструють солодкі усмішки і зображають любов. До цього ще доляпуються розфарбовані квіточки та кривульки і додаються безпорадні словесні вправи якогось безграмотного віршомаза.

Розраховано це все на задоволення потреб власної кишені халтурника і чужих невибагливих смаків.

ВАГОНИ, ЩО ЇДЯТЬ НЕРВИ працівникам станції Самойлівки, Придніпровської залізниці, ви завжди знайдете на цій же станції (фото № 4). Вони систематично простоюють тут не по одному і не по два дні і їдять не тільки нерви залізничників, а й державні гроші.

Це, як правило, вагони, що надходять із вантажами для Криштопівського відділення «Сільгосптехніки», Лозівського району на Харківщині.

На жаль, нема у нас під руками фотографії т. Мозгового, який очолює Криштопівське відділення «Сільгосптехніки», щоб проілюструвати текст. А це варто було б зробити, якщо вже зайшла мова про те, хто залізничникам нерви псує.

Нарешті, **ГОРАМИ ПІВДЕННОГО КРИМУ**, до яких ви добиралися, зможете полюбуватися з ялтинської набережної. Ходити по їх стежках не радимо, бо ті стежки то заросли колючим чагарником, то зруйновані зсувами. Путніх дороговказів на них нема.

Правда, можете рискнути, якщо не боїтеся заблудити чи в'язи собі звернути, але задоволення од цього не буде ніякого.

Путівник уклав
Д. МИТЮК.

Використана література:

1) ЗОЛОТАРЬОВ В. І. лист.
2) КОРНИЛЕНКО Н. З. (і ще 31 автор) лист.
3) ЧЕРНЯК В. А. лист.
4) Лист від редколегії стінгазети ст. Самойлівка.
5) ОВСЯННИКОВ М. П. лист.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що на маршруті Тернопіль — Ланівці курсують старі автобуси, які часто виходять з ладу, писалося у листі, надрукованому в № 1 журналу за цей рік.

Заступник керуючого Тернопільським облавтотрестом т. Тамарін повідомив редакцію, що листа було обговорено на зборах колективів тресту та Тернопільського автобусного парку.

Нині замість старих автобусів ЗІЛ-155 на маршруті курсують нові автобуси ЛАЗ-695.

★ В огляді листів «На різних широтах», надрукованому в № 2 журналу, розповідалося, зокрема, про те, що Дніпропетровський міський ветеринарний нагляд видавав безграмотні паспорти на собак.

Як повідомив заступник голови виконкому Дніпропетровської міськради т. Пелипас, цей факт було обговорено на виробничій нараді ветеринарних спеціалістів міста. Старі безграмотні бланки паспортів на собак анульовано.

★ Для поїзда № 284 Жмеринка — Черкаси було передбачено однохвилинну зупинку у Староустинцях, Вінницької області. Однак, останнім часом поїзд тут не зупинявся. Про це розповідалося в «Перці» № 4, у замітці «Одну хвилиночку!»

Заступник начальника Південно-Західної залізниці т. Капітанюк повідомив редакцію, що це сталося з вини начальника пасажирського відділу Козятинського відділення залізниці т. Турчинського, який не довів до відома керівників станції та паровозного депо Христинівка, Одесько-Кишинівської залізниці, про встановлення зупинки у Староустинцях.

Нині поїзд № 284 у Староустинцях зупиняється.

★ У тому ж номері, у фейлетоні «Хто каламутить воду...» Перець критикував директорів металургійних заводів Дніпропетровська та Дніпродзержинська за те, що їхні підприємства щодоби скидають у Дніпро сотні тисяч кубометрів шкідливих, отруйних стічних вод.

Начальник Головного управління металургійної промисловості Українського раднаргоспу т. Гончаренко повідомив редакцію, що у 1963 році було допущене значне відставання у виконанні плану будівництва очисних споруд металургійних заводів ім. Дзержинського та ім. Петровського.

На 1964—65 рр. Дніпровському металургійному заводу імені Дзержинського передбачено збільшення обсягу будівельно-монтажних робіт на 300 тис. крб. для будівництва очисних споруд. А металургійному заводові ім. Петровського виділено на 1964 рік 460 тис. крб, на спорудження каналізації.

Ти добре пам'ятаєш народну усмішку про те, як одну кобилу привчали жити на світі без їжі, і що з того вийшло. Слухняна кобила вже, було, зовсім одвикла їсти, але остаточно одвикнути не встигла, бо здохла.

Ми хочемо розповісти тобі про подібні дослідження. Правда, у нас експериментують не з кобилою, а з овочами.

А почалося це так. У 1956 році на заводі «Запоріжсталь» збудували тепличний комбінат для вирощування огірків та помідорів. Сталевари зраділи: будуть на зиму свіжі овочі. Але, як відомо, огірки й помідори люблять тепло. А теплової системи при тепличному комбінаті не спорудили. Кинулися наші керівники з ВРП — що робити? І підключили тимчасово теплиці до опалювальної системи заводу вогнетривів. Але цього тепла було ой як мало. Тут і почалися експерименти: заходилися привчати огірки та помідори до морозів. Але й досі (за вісім років!) не привчили, бо як настає зима, то немає в нас ні огірків, ні помідорів. І самі, хоч і працюємо майстрами-тепличниками, мерзнемо в тих теплицях.

От і просимо ми тебе, Перче, щоб ти пояснив дирекції заводу, і зокрема керівникам відділу робітничого постачання, що літня пора, що оце настала, не лише сезон для городини, а й сезон для будівництва теплової системи для тепличного комбінату. Тоді, будь певен, в їдальнях «Запоріжсталі» цілий рік буде сезон на огірки та помідори.

В. МАР'ЯНОВСЬКА, М. НАЗАРЕНКО, А. АЛЕЙНИК, М. СНІЖКО, М. ЯНИКІВСЬКА — працівники комбінату.

м. Запоріжжя.

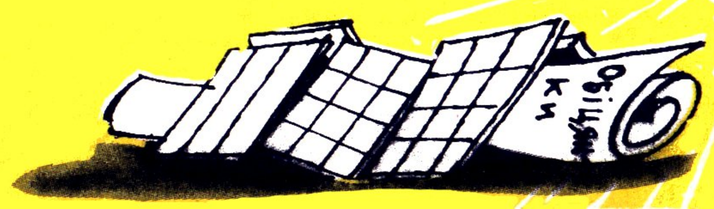

Вінегрет з перцем

(автодорожній)

perec-ua.
perec-ua.

Мал. Л. БОЙКА

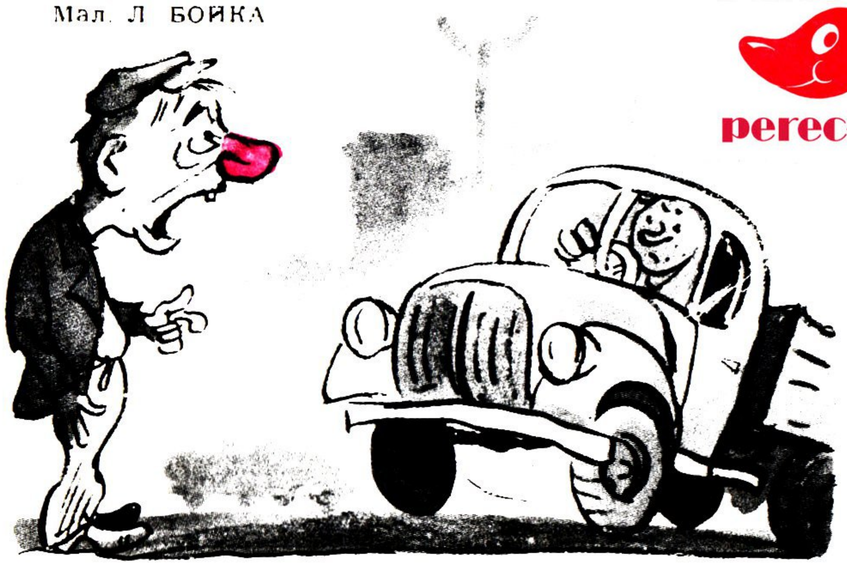

— Куди тебе чортяка несе на червоне світло?!

Новий автодорожній знак «НЕ БУДЬ ГАВОЮ».

Мал. Л. КАПЛАНА

Пішоход, якому повезло...

...якого розвезло...

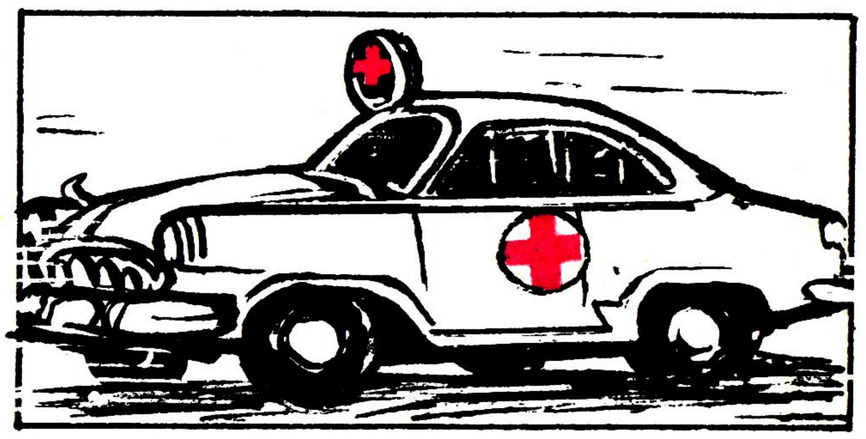

...і якого повезло...

Мал. К. ЗАРУБИ

Краще пізно, ніж ніколи...

Мал. К. ЗАРУБИ

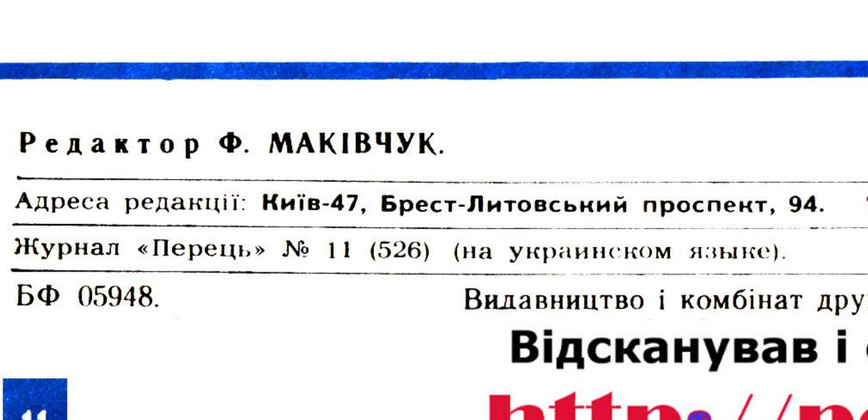

З цим випив...

А з цим цокнувся...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ти, я бачу, насобачився їздити!

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (526) (на украинском языке). Підписано до друку 18. V. 1964 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 05948. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 02409. Тираж 375 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. БЕ-ШАА

Індекс 74393

ПІВДЕННОВ'ЄТНАМСЬКИЙ СТІЛЕЦЬ
ДЛЯ ПІВНІЧНОАМЕРИКАНСЬКОГО ДЯДІ...